

NÅDE, AT HAN FANDT MIG

Jeg tror ikke, jeg kan finde nogen bedre overskrift til min livsskildring eller selvbiografi end salmedigterens ord:

Nåde, at Han fandt mig

Nåde, at Han vandt mig

Når jeg ser tilbage på alle de mange år, Gud i sin nåde har forundt mig at leve i. Disse digter ord får en særlig betydning, når jeg af min adoptivmor har fået at vide, hvorledes jeg som 5-6 åring dreng kom i forbindelse med adventisterne.

Født i Vestergade i Svendborg den 16. August 1895 voksede jeg op under fattige kår, eftersom min far blev syg af tuberkulose og senere døde af denne sygdom på Øresundshospitalet i København, da jeg var 7 år gammel. Min mor var nu alene med sine 5 børn, og forsorgen var ikke den samme i de år, som den er i dag.

Imidlertid var der en adventistfamilie, der var flyttet til Svendborg og havde åbnet en lille massageklinik, P. Christensen og hans hustru Louise. En dag skulle Str. Christensen besøge en patient i samme ejendom, hvor min mor boede. Hun tog fejl af etagerne og kom i stedet for ind i den lejlighed, hvor vi boede. Hun så straks, under hvilke fattige kår min mor levede med sine 5 børn.

Hun tilbød at træde hjælpende til og finde adventisthjem til nogle af os børn. Dette nægtede mor imidlertid at gå ind på uden nøjere overvejelse.

Det lykkedes imidlertid Str. Christensen at finde en adventistfamilie i Ringe, som var barnløs. De var villige til at tage min bror og mig i pleje, og dette gav min mor sin tilladelse til.

Der var netop blevet stiftet en menighed i Ringe ved P. Christensens offentlige virksomhed, og hvor bl.a. Br. L.J. Kirkeløkke var blevet vundet for sandheden. Han var kaptajn i Frelsens Hær, inden adventist. Mine nye plejeforældre, murer Rasmus Jensen omdannede den nederste lejlighed i deres hus til mødelokale for menigheden og flyttede selv op på første sal. Der kunne til tider samles op til 40 mennesker til møde her. Her gik vi to brødre i børnesabbatsskole; der var en stor børneflokk, som tilhørte menigheden.

Da jeg besøgte byens borgere med vor sundhedslitteratur og fik flere bestillinger bl.a

Apoteket, landinspektøren, byens største guldsmedeforretning og flere andre hjem og forretninger (dette var i 1975), genså jeg huset på Villavej. Mange minder dukkede op i min erindring, da jeg så huset stå der endnu efter så mange års forløb. Familien Christensen driver en udmærket massageklinik i hovedgaden, og den har et godt ry i byen og hele omegnen.

Ti år gammel blev jeg adopteret af familien P. Christensen og blev forflyttet til Fåborg, hvor han havde offentlig virksomhed. Min broder kom til en onkel i København. En menighed blev stiftet i Fåborg, hvor bl.a. Valdemar Jacobsen, der var skrædder, antog sandheden og senere også hans broder Rasmus, Henning Jacobsens far. Endvidere J.P.U. Jensen med familie, der havde været metodist og var landpostbud.

I Fåborg fik jeg privat undervisning i P. Christensens hjem, men efter to års forløb blev jeg sendt til Jerslev menighedsskole, den eneste, der fandtes i hele Danmark på det tidspunkt. Her var en stor og blomstrende menighed, der ejede deres eget mødelokale og skole. De fleste medlemmer var landboere. Familierne Jens og Chr. Lund, Jens Iversen Henriksen, Harlunds, Cenius Andersens, Christiansens, Lars Pedersen, skrædder Sørensen og mange flere. De fleste havde en stor børneflokk, og vi havde dygtige lærerinder, henholdsvis Lars Pedersens hustru og senere Stine Sørensen fra Skelund, som senere blev gift med en franskmænd, der arbejdede på vort sanatorium i Stanborough Park i England. De blev senere sendt til Afrika som missionærer. Her i Jerslev fik jeg min første impuls og tilskyndelse som litteratursælger.

Br. Skrædder Sørensen, der var missionssekretær i Jerslev, spurgte en sabbat menigheden, hvem der ville gå ud for at sælge "Evangeliets Sendebuds julenummer". Jeg meldte mig straks, og mange søndage tog jeg ud om morgenen i Jerslev omegn og solgte adskillige blade og traktater til landbobefolkningen. Denne interesse for litteratursalg har fulgt mig lige siden tiden i 1907 - i snart 70 år.

Efter endt skolegang i 14 års alderen kom jeg i malerlære hos malermester Hansen i Millinge på Fyn. På grund af mit svage syn måtte jeg opgive malerfaget og kom nu til Den Sanitære Fødevarerfabrik i Baldersgade i København som bagerdreng og arbejdede samtidig med br. Axel Varmer, der var lagerekspedient. Men også her var uheldet efter mig, idet jeg fik Psoriasis og blev sendt ud på landet hos br. Jakob Jørgensen, der ejede en gård i Vejstrup Skov, som lå nede ved den tyske grænse.

Efter to års oplæring i landbrug, hvor jeg lærte at malke og fodre kreaturerne og hjælpe til med høsten og optegning af 5 td. land roer, sendte mine adoptivforældre mig til missionsskolen i Skodsborg. Jeg mindes endnu denne dag, da jeg som 17 årig ung mand ankom til København, hvor Steen Rasmussen tog imod mig på Hovedbanegården og førte mig hen til Dr. Carl Ottosens klinik i St. Kongensgade, hvor jeg hilste på stud.med. A. Andersen, der læste til læge og senere blev Dr. Ottosens afløser som overlæge på Skodsborg Sanatorium. Derefter tog vi ud til missionsskolen i Skodsborg, hvor Minna Christensen, senere gift med tandlæge Sonne, tog imod os. Her dumpede jeg ind som en rigtig bondeknold blandt oratiske begavelser som A. Varmer, Chr. Resen, G.E. Westman, Nicolajsen, A. Tillgren, Leif Nielsen og mange flere, som kunne nævnes.

Her var en helt ny verden af intelligente personligheder, som jeg nu blev bekendt med og sad på skolebænken sammen med. Det var udbytterige dage for en bondedreng som mig, der kom lige ude fra landet. Vi havde Br. Norderhus som bibellærer, bror til Carl Ottosens hustru. Som lærere var C.C. Hansen junr. Og Werenskjold og flere andre og den uforlignelige skoleforstander Erik Andersen, der forstod at skabe respekt - og så den elskelige bestyrerinde, Str. Anna Jeppson. Højdepunkterne i ugen var fredag aften's vidnesbyrds møde og lørdag aften's ungdomsmøde med program. Hvor lærte vi dog meget af Br. Erik Arnesens kritik efter de optrædendes præstationer, hvad enten det gjaldt tale, oplæsning eller bibellæsning. Til tider rullede latteren gennem mødesalen, når en taler havde dummet sig.

Dette skoleår - vinteren 1911 - 12, fik afgørende betydning for mit åndelige liv, idet jeg følte Guds Ånds påvirkning ved den gode indflydelse, der rådede på denne Missions skole, og jeg indgik i pagt med Gud ved dåben denne vinter. Blev døbt i Ebenezer kirken af M.M. Olsen sammen med Carl Henriksen, bror til H.L. Henriksen Junr.

Efter endt skoleår kom jeg til Esbjerg for at arbejde i et gartneri et års tid og kom så - som 19 årig ung mand - til Frydenstrand Sanatorium, Frederikshavn, som familien Jens Svendsen havde købt af Nordisk Filantropisk Selskab, hvor jeg fik pladsen som gartner og kusk.

Forinden havde jeg i Esbjerg anvendt en del af vintermånederne til salget af vort blad "Evangeliets Sendebud". Ved disse besøg traf jeg en familie Gasberg, der blev meget interesseret i læsningen af vort blad. Jeg gav adressen til min adoptivmor ved min afrejse til Frederikshavn. Denne familie tog standpunkt for sandheden og blev døbt noget senere og var tro mod sandheden til deres dødsdag.

Straks efter min ankomst til Frydenstrand blev jeg valgt til klasselærer i sabbatsskolen. Det var en god øvelse for mig til at studere min bibel. Sabbats eftermiddag samledes de unge ofte på Tordenskjoldsvolden, der hørte til sanatoriet, hvor jeg læste højt for dem af bogen "Et blik på vor tid", skrevet af Erik Andersen og netop da udkommet.

Sommeren 1916 anvendte jeg til kolportage i Thy. Efter endt skoletid i tre vintre, blev jeg sendt til Næstved for at være bibelarbejder for O.T. Helleraas. Netop som virksomheden var begyndt kom der mødeforbud på grund af den spanske syge. I denne ventetid benyttede jeg tiden til hus besøg i hjemmene med J.C. Rafts trykte foredrag "Et ord i rette tid". I mange hjem lå husets beboere dødssyge med høj feber, men Gud bevarede mig fra at blive smittet af sygdommen, og mange husbesøg var ikke forgæves. En syg husmoder med 5 børn læste med stor interesse traktaterne, og når jeg nærmede mig hjemmet, råbte børnene til deres mor: "Nu kommer bibelmanden!" Denne husmor fulgte senere de offentlige møder, da møde forbuddet blev ophævet, og hun blev senere døbt sammen med 40 andre kære sjæle i Ebenezer Kirken i København.

Den følgende sommer blev anvendt til kolportage i Lemvig sammen med Carl G. Christiansen, min gamle skolekammerat fra Jerslev. Vi solgte bogen "Et blik på vor tid". Den følgende vinter var jeg bibelarbejder for T. Tobiassen i Næstved, som havde

offentlige møder i både Næstved og Slagelse. Ti personer mere blev døbt fra Næstved. Efter nogle måneders arbejde på Dansk Bogforlag den følgende sommer, hvor jeg boede sammen med Manuel Sørensen fra USA, der studerede i København og br. H.L. Henriksen, konferencens kasserer, blev jeg i vinteren 1920 sendt til Viborg, hvor konference formanden A.G. Christiansen havde haft offentlig virksomhed året i forvejen. Jeg fortsatte denne virksomhed, da A.G. Christiansen blev valgt til konferenceformand i Norge.

Opholdet i Viborg var kortvarigt, da jeg blev forflyttet til Odense, for sammen med familien Laurits Poulsen og Kristine Andersen at besøge de mange interesserede personer ved Chr. Resens store møder i Industripalæet. Ca. 50 - 60 kære sjæle blev døbt en sabbat i Odense Å som et resultat af vinterens virksomhed i året 1920-21.

Nu begyndte et nyt afsnit i min livsgerning, idet jeg blev valgt til afdelingsleder for Danmark, hvilket jeg fortsatte med i ti år. I 1920 kom Steen Rasmussen, en tidligere skriver for auktionholder i Randers, der blev vundet for sandheden sammen med sin plejefar ved I.C. Rafts virksomhed. Efter sin omvendelse blev Steen Rasmussen sekretær for overlæge Carl Ottosen i Skodsborg, og senere rejste han til Staterne, hvor han var forbundet med et af vore skandinaviske forlag der. Han blev nu ved I.C. Rafts medvirken kaldt hjem til Danmark for at organisere afdelingsarbejdet i den skandinaviske union, der dengang bestod af landene Danmark, Norge, Sverige, Finland, Island og de baltiske stater, Estland, Letland og Litauen.

Høstindsamlingen blev påbegyndt, 13. Sabbatsofferet og mange andre nye planer blev sat i gang. Steen Rasmussen var en enestående dygtig organisator og en ypperlig taler, der forstod at inspirere og stimulere menighederne til aktivt arbejde, og han var tillige en begejstret ungdomsleder.

Resultaterne udeblev ikke: Missionsgaverne igennem Høstindsamlingen og 13. Sabbatsofferet forøgedes enormt. En strøm af unge missionærer rejste ud fra de skandinaviske lande til de fjerne hedningelande. Af kendte navne kan nævnes: Carl Jensen og hustru til Etiopien - Chr. Jensen og hustru, Balle Nielsen og hustru samt C.A. Larsen og hustru til Indien. Em. W. Pedersen og hustru, Karen Nielsen og Carentze Olsen (fra Skodsborg San.) til Kenya - Th. Tranborg og hustru, Dr. Jacob Øster og hustru til Sierra Leone - Bent og Anna Larsen til indianerne i Peru og mange flere kunne nævnes.

Der kom også mere liv og fremgang i ungdomsarbejdet ved Steen Rasmussens smittende begejstring for de unge og børnene. Et ungdomsblad, "Ungdomsfaklen" så dagens lys i oktober 1923, som jeg blev redaktør for i to år sammen med Ziri Duwall, der var redaktionssekretær - hun blev senere gift med Balle Nielsen og rejste med ham til Indien som missionær.

Det første ungdomsstævne i Skandinavien blev afholdt i Anders Markussens lade i Kjølkær 23. - 25. september 1921, som herved blev historisk berømt.

Næste ungdomsstævne i Skodsborg 23. - 25. februar 1923. Første ungdomsstævne på Bornholm 31. maj - 4. juni 1923, og senere blev der afholdt skandinavisk ungdomsstævne på Onsrud Missionsskole i Norge.

Kursus i vort samfunds historie blev sat i system. Ungdommens og børnenes læsekursus og mange andre planer inden for ungdomsarbejdet blev gennemført. Det var pioner år for afdelingsarbejdet i Skandinavien, som der stadig står en vis glorie om. Efter ti års virke som afdelingsleder mente ledelsen, at der burde skiftes heste. Svend Broberg blev min efterfølger, og jeg blev sendt til Løgstør med br. Åge Jørgensen som medhjælper. Otte kære sjæle blev resultatet af vinterens virksomhed, og det følgende år blev stedet for virksomhed Brovst, hvor jeg havde br. Thorvald Kristensen som medhjælper.

Der blev holdt møder også i Års, Åbybro, Pandrup, og 7 kære sjæle blev som følge heraf døbt i Århus.

Efter et års virksom i Thisted fik jeg atter kaldet som afdelingsleder for Vestdansk Konference, hvor Axel Varmer var formand for konferencen.

I året 1944 blev jeg sendt til Nykøbing Falster for at vikariere nogen tid hos V. Nørskov Olsen, der havde tre offentlige virksomheder på "Sydhavsøerne" i Danmark. Efter at str. Andreas Nielsen var blevet restitueret efter sin sygdom og kunne fortsætte som bibelarbejder hos V. Nørskov Olsen, blev jeg valgt til rejseprædikant i Østdansk konference. Under br. Svend Brobergs formandskab i konferencen blev jeg nu sendt til Færøerne som vikar, indtil br. Jens Arne Hansen kunne rejse derop som fastboende leder af vort arbejde på disse vind omsuste klippeøer.

Ved min hjemkomst derfra - efter at have opholdt mig på Færøerne et halvt års tid - blev jeg valgt til afdelings sekretær i Østdansk Konference under br. Brobergs formandskab, hvilket jeg var i to år, indtil br. David Guldhammer afløste mig.

I 1951 blev jeg sendt til "Østersøens Perle" - Bornholm - hvor jeg virkede som distrikts leder i tre år.

Efter formandsskiftet i Østdansk Konference, hvor br. Thorvald Kristensen indtrådte som formand efter br. Hakon Muderspach, der blev formand i Vestdansk Konference, blev det Mogens Bakke, der afløste mig på Bornholm, medens jeg med min familie vendte tilbage til København for at varetage stillingen som hjemmemissionssekretær i konferencen. Denne stilling havde jeg i nogle år, indtil jeg gik på pension.

Men pensionsalderen er ikke blevet benyttet til at flette fingre eller sidde i en god lænestol og læse aviser dagen lang. Dette var min natur helt imod efter at have været på rejse fod næsten hele mit liv. Jeg tog del i den årlige høstindsamling og samlede flere tusinde kroner hvert år, og desuden besøgte jeg hundreder - for ikke at sige tusinder - af hjem i København og omegn med vor sundhedslitteratur.

Min interesse for litteratur arbejdet kølnedes ikke med årene, men brændte stadig i mit indre. Ved juletid et år kom jeg en dag til en ingeniørfamilie i Søllerød for at sælge vort julenummer, som fru'en købte. Hun fortalte mig nu, at hun af en adventist havde fået foræret første bind af et bog værk på 4 bind, hvis titel var "På vandring med Mesteren". Hun var meget begejstret for dette første bind, og hun spurgte mig nu, om jeg vidste, hvor hun kunne få de andre 3 bind. Jeg lovede at skaffe dem til hende. Leveringstiden passede hende bedst et par måneder frem i tiden, så kunne hun skaffe beløbet. Jeg

kom til den fastsatte tid, men nu havde hun fuldstændig glemt, at hun havde bestilt bøgerne hos mig til den tid, vi havde aftalt, så hun havde ingen kontanter at betale med. Jeg tilbød at komme senere og hente beløbet for bøgerne. Men så siger hun: ”Jeg går over til min nabo, kirkebetjentens hustru og hører, om hun vil låne mig pengene”. Lidt efter kom de alle tre – fruén samt kirkebetjenten og hans hustru, og jeg fik hele beløbet for de 3 bind udbetalt, men så begyndte ingeniørfruén til min store forbavselse at anbefale dette bog værk til kirkebetjenten og hans frue med en veltalenhed, jeg næppe har hørt magen til, og det endte med, at hendes kolportage for bog værket var så virkningsfuldt, at de bestilte hele sættet til levering den følgende måned. Men da tiden kom for leveringen havde de ingen penge, og nu var det ingeniørfruén, som måtte lægge penge ud for kirkebetjentens. Men inden jeg sagde farvel og tak for pengene, som hun havde lagt ud, gav hun mig en adresse på en veninde, som boede i Lyngby, der var blevet interesseret i bog værket, efter at hun havde set hende under et visit. Ved mit besøg hos denne veninde til ingeniørfruén bestemte hun sig også til at købe hele sættet, som jeg leverede senere, hvor jeg fik hele beløbet udbetalt.

At være litteratur evangelist er både spændende på oplevelser næsten hver eneste dag, og det forhindrer blodpropper og alskens dårligheder som gigt, reumatisme og hjerteanfald, som stillesiddende ældre pensionister er udsat for til besvær for sig selv og omgivelserne. Derfor: Bliv litteratur evangelist også i pensionsalderen!

Idet jeg med tårevædede øjne ser tilbage på de mange år, der nu er henrundet – 75 år – siden Gud fandt mig i min fødeby, og en adventistfamilie blev Guds redskab til at finde mig og senere lede mig ind på sandhedens vej, så jeg blev indlemmet i Guds store familie, og når jeg endvidere tænker på Guds store omsorg og overbærenhed med mig trods mine legemlige skrøbeligheder og mine mange ufuldkommenheder og de fejltrin, jeg har begået i tiden, der gik, kan jeg ikke andet end opsende en dybtfølt tak til den Gud, der har ført og ledt mig indtil denne dag.

Hele mit liv indtil i dag har i sandhed været som en pilgrimsfærd, når jeg tænker på de 40 – 50 forskellige steder, jeg har boet. Men jeg tilhører jo også et pilgrimsfolk, idet vi erkender, at her i verden er vi kun fremmede og udlændinge, ligesom Abraham og alle Guds børn har været det ned gennem tidsaldrene. Hebr. 11,13. Ofte har jeg nymnet og sunget for mig selv i min kolportage tid og i mine ensomme stunder stroferne af den indholdsrige og betagende salme i vor gamle sangbog ”Salmer og Lovsange” nr. 516, udgivet i 1924 af Erik Arnesen:

På jorden, på jorden er ikke mit hjem,
Et bedre for mig er oprundet,
Thi længes jeg daglig at komme derhen
Og have snart vel overvundet
I troen på Ham, som jeg elske.

Jeg tager min kæp og min stav da i tro
og vandrer i dalen hernede.
Jeg ved, at jeg engang hos Jesus skal bo,
Han vil mig usynlig vejlede,
Indtil hist hos ham jeg er hjemme.

Jeg længes og ser frem til den dag, da jeg - om jeg forbliver tro mod Gud og sandheden til det sidste, (men som jeg hver dag beder til Gud om, at jeg må blive) ja, jeg glæder mig til at mødes med, gense og hilse på alle de kære trosfæller, som jeg fik anledning til at kende og elske her i tiden ved mine mange besøg i menighederne som afdelingsleder og prædikant og for evigt at være sammen med dem og min familie i Guds rige, hvor sorgerne og bekymringerne ikke mere skal plage os, hvor "Herrens forløste skal komme tilbage og komme til Zion med frydesang, evig glæde skal være over deres hoveder. Fryd og glæde skal de nå - sorg og suk skal fly." Es. 35,10

Werner Wilstrup Hansen